

LANDS DOWNE PLACE

En ny "subdivision" i hvilken hvarje tomt, den dag i dag är, i själva verket är värde mera än hvad som begäres.

Den är belägen i Lot 6, Kildonan, ett obetydligt avstånd vest från Main St.

PRIS ENAST: \$600 PER TOMT.

VILKOR: \$400 KONTANT OCH \$200 PER MÅNAD.

Försländet af detta tog sin början förliden måndags morgon och kommer att fortgå, med ovanstående priser och vilkor, TILL NÄSTKOMMANDE 25 NOV. Alla tomter betingade samma pris, "den som kommer först till kvarn, får först målet", ju förr ni gör ert urval, ju bättre "location" får ni.

SVENSKAR, FÖRUMMEN EJ DETTA TILLFÄLLE ATT FÖRSKAFFA EN EGEN FÖRSTÄD PÅ VILKOR SÅ LÄTTA, ATT ÄVEN DEN FATTIGASTE KAN VÄRME PÅ ETT HÖRN.

Kontoret hålles öppet Torsdags och Fredags aftnar mellan klockan 8 och 10.

CHAMBRE & CHAMBRE

TEL. 608. P. O. BOX 467.

367 MAIN STREET

Orders per post expedieras reihalt och noggrant, som om köparen i person vore närvarande.

Från pastor Krantz resa i Canada.

ETT BESÖK Å VÅRA MISSIONSSTATIONER I MELBURN-AREA.

Närmaste församlingen till Fleming är Percival, som är belägen 60 mil i väster därifrån. Denna är vår största landsförsamling i Canada, men räknar likväl endast 100 kommunikanter, dock äro utskärfna till mångdubbel ganska goda. Dels pågår en icke obetydlig inflyttning dit, emedan där ännu finnes land att få köpa till ganska billigt pris, och dels ligger en indianreservation, som innesluter åttioåtta townships rätt invid och den kommer att öppnas för settlement, tror man, inom något år. Här blir tillfälle för vårt folk att få sig hemsteads, om de äro passagiska. Reservationen är belägen mellan två järnvägar, hvilka löpa 25 mil från hvarandra, så att kommunikationer blifva så goda som man gärna kan önska sig.

Här halva svenskar byggt sig en ganska vackra och inbjudande kyrka, som invigdes under besöket i söndags den 22 sept. Kyrkan var alldeles fullsatt med folk (omkr. 150) och högtidligheten syntes kvälerna ett djupt intryck på åhörarskaran. Dagens text, som handlade om dammen vid Bethesda, var så lämplig såsom inbudsord till att framställa församlingen såsom en sådan hälsosamt genom de nådemål Gud gifvit henne och våra kyrkor såsom de skjut, dit vi önska föra vårt folk. Alven på eftermiddagen hölls sammankomst i kyrkan med folket, och ganska många voro äfven där närvarande. Här syntes vara ett ganska tacksamt fält att arbeta på.

Folket i denna trakt är från Ström, Åsle och Dorotea församlingar i Jämtlands län och halva bort här i 12 a 15 år. De halva alla haft nybyggjarlivets första svårigheter att kämpa med, dock halva icke dessa varit af samma svåra art, som vårt folk t. ex. i Minnesota urskogar måste brottas med under den första tiden, emedan det icke varit förenadt med så stora svårigheter att bryta mark och få vägar m. m. Numera är det jämförelsevis lätt att börja som nybyggare hvar som helst mot hvad det var förr i tiden, då man hvarken hade tillgång till järnvägar eller kunde få någon arbetsförtjänst utan att resa långt bort från hem och hustru. Lärörket är att se huru vårt folk kan taga sig fram hvar som helst, så hade t. ex. dessa jämtländingar föredragit att slå sig ned, där de kunde få litet skog, icke blott till bränsle utan äfven till husbygge. I en trakt med små aspengar finner man dem därför i Percival. Man skulle knappast tro, att det skulle kunna gå för sig att bygga hus af de små aspträden, men nog kan svensken göra det och få rätt bekväma och varma hus. Folket här börjar komma sig för rätt bra och händelser kunna de göra mer för kyrklig verksamhet än hittills. Denna församling och Fleming borde utgöra ett eget pastorat, och så torde det utveckla sig inom något år. Landsdepartementet i Canada skänker hvarje församling 40 acres land för kyrkan, om man på vederbörligt sätt petitionerar där om. Om detta land odlades af församlingarna, så kunde den därigenom få en inkomst, som skulle betala mer än halva prestlönen.

Femton mil i norr från Percival är Nya Stockholm-församlingen belägen. Vägen dit går genom en ganska vacker trakt och genom mycket land som ännu är till salu. Hallvägen dit kommer man ned i en djup och stor flod, genom hvarje Qu'Appelle-floden flyter. Denna del omges af höga kullar och ensmögenhet af träken krytes betydligt här. I Nya Stockholm är en stor koloni med svenskar, men platsen har varit en tummelplats för partier och sektmar. Missionärerna halva varit där från början af kolonins grundläggning för omkring 20 år tillbaka. De finnas där ännu och

och på grund af saknade nöjdhetsallier fick jag sköta den och han svotte tömmarna. Vi plockade med oss åttiofå vackra "prairie chickens". J. A. K.

EN OFRIVILLIG KUR.

"När vi tala om dryckenkap", yttrade den gamle farmaren och tryckte med ett korta, tjocka pekfinger ned i pipan, "så minns jag, att jag en gång genomgick guldkuren — utan att ana det minsta."

Denna förklaring möttes med ett utbrott af den mest oskrämda förvåning från den lilla gruppen af män, som samlats sig på trappan till posthuset, ty ingen kunde erinra sig att någonstans ha sett farmaren säga ja öfver tröskeln till Ören, den lilla stadens enda värdehus.

"Det är sant nog", fortfor den gamle mannen och log. "Icke därför att jag behöfde det, men Betsy trodde, att jag förvände det mig, att jag hade hvarken värds hus eller postkontor."

En gång i månaden måste jag därför kora de tio mil till Harris Møller och hämta tidningen och litet färskt kött. Nå, då det var varmt, fick jag det glas öl som gamle Tubbins för att bli klar i halsen tills jag anträdde hemfärden.

Betsy brukade alltid ge mig en kyss vid återkomsten, alldeles som hade jag varit borta en hel vecka, och slutligen förvände det mig, att hennes kyss var mera spionerande än älskande.

Då tänkte jag: Om hon skapar sig onödiga bekymmer, så kan jag ju gärna lugna henne litet. Och nästa gång jag begaf mig till gammal Tubbins, plockade jag hvarandra krusmynta som växte på vägen och tuggade härpå. Detta fortfor jag med tills jag kom hem. Jag har sedan dess aldrig kunnat fördraga pepparmyntan. Om i vilken tro mig, fick Betsy och såg smulnen ut i tjugofyra timmar.

Hvarje gång jag senare kom i beröring med ett myntbölster på vägen.

Ungafar vid den tiden började kaffet blifva mycket dåligt. Vi hade i årtal brukat samma slags kaffe i samma inpackning, men på en gång blef det så underligt i smaken — som en blandning af benmjöl och sur eider. Nu är Betsy sådan, att det ej tjänar något till att tala vid henne om matlagning och därför följde jag mig en tid i landet.

Men en morgon höll jag nästan på att få kvälningar af den väpnade drycken och säger till Betsy i den mest honungssöta ton jag kunde åstadkomma:

"Kaffet är ej längre sådant det fört varit, Betsy. Det tycks som vill min mags ej förlåsa därmed, och det sätter sig äfven för bröstet på mig."

"Om du ej tycker om kaffet", svarar hon i vredgad ton, "så är det bäst du skaffar någon som kan koka det bättre."

Jag svarade ej, men då Bill, min son, kom in, säger jag till honom:

"Bill, tag denna kopp kaffe och fördrif dåflugorna."

Nå — kaffet — blef ju bättre efter den dagen, men det stod ej rätt till med brunnen. Jag tänker du kommer ihåg, att du hjälpte mig, rensa den för femton år sedan, Jerry?"

Jerry funderade en stund.

"Ja väl", sade han till slut, "var det ej där vi funno Bots hund, som varit borta sedan tidigt på våren?"

"Nej, det var det ej", svarade farmaren förargad.

"Reusningen gjorde ej brunnsvattnet bättre, och till slut sade jag, att då jag ej kunde dricka vattnet, fick jag börja dricka öl. Och det var förunderligt att se, hur snart brunnen blef bra. Men så började grönsakerna bekomma mig illa; jag kunde sätta mig till bords hungrig som en varg, men pajerna och puddingarna kunde smaka som voro de blandade med kastorolja och hästmjölk, och matlusten försvann. Jag blef både blek och mager, men så en vakker dag följde jag sjukdomens orsak."

Jag höll på att söka efter en rättfärdig till ett stort skap på vinden och rakade då så omkull en flaska. Och då jag visste, att detta ej var rätt platsen för en sådan, gaf jag mig ej, innan jag dragit flaskan fram i ljuset. Jag påtog glasögonen och gick till fönstret för att läsa. Och där stod det: "Dryckenskapslasten kurerad i hemmet. Hvarje begärelse till starka drycker försvinner utan att dränkaren ana något om kuren".

Nå, det är ej för mycket sagt, att jag blef duktigt öf. Således var detta orsaken, hvarför dricksvattnet och grönsakerna blifvit förgiftade för mig!

Jag höll på att kasta flaskan ut genom fönstret, men kom ihåg, att Betsy nog betalt en massa pänningar för skräpet, och hvarför skulle jag genast kasta bort den?

Om eftermiddagen tog jag af ett ketten och bar flaskan till Jim Tobias, som då ännu ej fått klockare-tjänsten i kyrkan och som hade en tåmligen stor begärelse efter det som var starkt. Till honom säger jag:

mediciner du kan tänka dig för levn! Den bästa som rådgivning blifvit såld för en dollar flaskan. Den är garanterad att kunna göra dig till en annan människa."

Det gjorde den sauerligen också. Innan Jim var förfärd med halva flaskan, blef han allvarlig till sinnet och klockare-tjänsten fick han strax efter det han hade druckit sista droppen därtill.

Men på hemvägen gick jag och lurade på hur jag skulle få gjort upp med Betsy, ty det syntes mig att hon behöfde en kur för en öfvertrötta fantasi, som lätt henne att till hüllet förgöra en så redbar man som jag — om jag skall säga det själf.

Betsy serverade en praktfull aftonmåltid den kvällen, det måste jag erkänna. Men hela tiden, inedan jag prisade hennes kakor och kaffe, såg jag att hon betraktade mig med misstroga blickar. Hon hade väl saknat flaskan, tänker jag. Nästa dag följde jag en kall till Harris Møller och då jag återkom, hade jag en flask. Men om den där på kande Betsy ej dricka sitt kaffe. Hon yttrade, att hon ville börja köpa hos den nye landthandlaren, då föra Taylor såld sådant skräp som detta. Till middagen hade vi kokt kött och potatis. Betsy påstod, att köttet måste vara skämdt, och käl hade hon aldrig tyckt om. Om aftonen förtärde hon ingenting, det fanns ej något som hade den rätta smaken, menade hon. Dagen efter var det precis på samma sätt, och om aftonen såg hon rätt eländig ut. Jag kände mig rent af sjuk hvarje gång jag såg på henne, och då hon slut sina göromål och satte sig ned med psalmboken, säger jag:

"Betsy, du vill väl ej se en knapp i min rock?"

Hon påtog fingerbogen, trädde tråden i nälen och satte sig vid lampen. Strax efter kände hon något hårdt i en af fickorna och drog fram flaskan. Hon höll upp den mot ljuset och stavade sig genom etiketten, medan jag kikade på henne. Öfver doktor McIlords recept hade jag klåstrat en hemlig etikett:

"Säker kur för misstroga hustrur. Kan användas utan att det vidkommer anar det. Återger förtroendet och hängivenheten." Nå väl — Betsy visste ej först, huru hon skulle uppfatta det. Hon vred och vände flaskan och läste igen i gång. Därpå såg hon på mig och jag på henne. Så reste hon sig och kom bort till mig, och slutade den gamle hedersmannen och drog några drag ur pipan, "så voro vi båda kurerade."

BOTAR SNUFVA PÅ EN TIMME.

Många botemedel för snufla äro farliga, emedan de äro sammansatta med giftiga opiat. Men välskötande, helande Catarrhozoner botar snufla på en timme och är både oskadliga och behagliga att använda. Alven den värsta snufla, nysning, snörfling med rinnande ögon stoppas mycket kvickt, då den balsamiska ångan af Catarrhozone inandas. Catarrhozone verkar likt en tussning på snufla, gör rent slut på den, hindrar den att återkomma några timmar senare. För snufla, katarr och åkommor i strupen begagna endast Catarrhozone. Fullständig utrustning \$1.00, prof-flaska 25c. hos alla apotekare.

Mrs. M. Holmsen

Examinerad Norsk Barnmorska, 566 SIMCOE ST.